

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Bolevác Éva) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Ligeti György (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 26-án kelt 19.P.25.776/2010/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy róla hozzájárulása nélkül, egyedileg felismerhető fényképeket tett közzé és a magánéletére vonatkozó információkat is közölt, megsértette a képmás védelméhez és a magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát.

Az alperes további jogsértéstől való eltiltásán túl, a jogsértés abbahagyására kötelezését is kérte és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett.

Az alperes nem vitatta, hogy a fénykép közzétételéhez nem kérték a felperes hozzájárulását, de előadta, hogy negatív tartalmú közlés a felperesről nem jelent meg, és egyébként is a felperesnek, mint egy közszereplő közeli barátjának túrníe kell a bulvármédia érdeklődését. Állította, hogy a cikk megjelenése a felperesnek érdemben semmilyen kárt nem okozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott „...” című lap ...-i számának címlapján és 6. oldalán a „...” című cikkben a felperest ábrázoló képet tett közzé a felperes hozzájárulása nélkül, megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy ugyanezen cikkben a felperes magánéleti, érzelmi kapcsolatait taglalta a felperes hozzájárulása nélkül, megsértette a felperes magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság az alperest eltiltotta a további jogsértéstől és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000 forint tőkét és 40.000 forint + áfa perköltséget, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

A le nem rótt illetékről úgy rendelkezett, hogy abból a felperes 10.000 forintot, az alperes pedig 50.000 forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában a tényállás rögzítését követően ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, a 7. § (1) bekezdését, a 8. § (1) bekezdését, az 54. § (1) bekezdését, az 59. § (1) bekezdését, a 61. § (1), (2) bekezdését, az 1993. évi XXXI. törvénnyel a magyar jogrendszer részévé vált Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. és 10. cikkét, a Ptk. 75. § (1) bekezdését, a 76. §-át, a 78. § (1), (2) bekezdését, a cikk megjelenésekor hatályos sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1), (2) bekezdését, a 3. § (1) bekezdését, a 11. §-át, a Ptk. 80. § (1), (2) bekezdését, valamint a bizonyítási eljárásra vonatkozó Pp. 3. § (5) bekezdését, a 4. § (1) bekezdését, a 163. § (1), (2), (3) bekezdését, a 164. § (1) bekezdését és a 206. § (1) és (3) bekezdését.

Elsődlegesen azt emelte ki, hogy a Magyar Királyi Kúria már több mint 70 évvel ezelőtt leszögezte azt, hogy a pletykaéhes kíváncsiság kielégítése nem minősül közérdeknek.

A képmás védelméhez fűződő személyiségi jog megsértése iránt előterjesztett kérelem körében rögzítette, hogy a perbeli fényképek a felperest ábrázolják, a telefonos üzenetek alapján pedig megállapítható volt, hogy ismerősei személyét beazonosították. Az nem volt vitatott, hogy magánéleti kapcsolatot ápol a cikkben megjelölt közszereplővel, ezáltal azonban a felperes az elsőfokú bíróság szerint nem vált közszereplővé, s mivel az eljárás során az alperes nem is állította, hogy a képek közzétételéhez a felperes hozzájárulását kérték, vagy megkapták volna, ezért a képmás védelméhez fűződő személyiségi jog megsértését az elsőfokú bíróság megállapította.

A felperes magánéleti kapcsolatát nem kívánta a nyilvánosság elé tárni, kifejezetten elzárkózott a nyilvános szereplés elől. A fényképek alapján azonban személye felismerhetővé vált, és a cikk tartalmából a magánéleti kapcsolata is beazonosítható volt. Az alperes tisztában volt azzal, hogy a felperes nem kívánt magánéletéről nyilatkozni, ennek ellenére jelentette meg a perbeli írást, amellyel alperes megsértette a felperes magánélet zavartalanságához fűződő személyiségi jogát is.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a kettős jogsértést megállapította, a b) pont alapján az alperest eltiltotta a további jogsértéstől.

A jogsértés abbahagyására irányuló kereseti kérelmet azonban elutasította, mert a felperes azt nem bizonyította, hogy a jogsértő állapotot az alperes a jelenben is fenntartja.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében hivatkozott a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjára, a 339. § (1) bekezdésére, a 355. § (1) és (4) bekezdésére, a 34/1992.(VI. 1.) alkotmánybírósági határozatra.

A jogsértés tárgyi súlyát az elsőfokú bíróság jelentősnek találta, mert a magánéletben való - az érintett tiltakozása ellenére történő - „vájválás” egyértelműen jogsértő magatartás, figyelemmel arra is, hogy a pletykaéhes nyilvánosság kiszolgálása, kielégítése nem minősül közérdeknek. Értékelte a kettős jogsértést és azt is, hogy a felperes nem közszereplő.

A tényleges jogkövetkezmények tekintetében figyelembe vette a felperes személyes előadását, azt, hogy nem csupán viccelődő, kedves megjegyzéseket, SMS-üzeneteket kapott, illetve azt, hogy ismerősei „poénkodtak” vele, és mint egy „celebet” tüntették fel, amely a mai társadalmi közmegítélés szerint nem tekinthető pozitív értékítéletnek.

A meghallgatott tanúk arról is nyilatkoztak, hogy a felperes személye körül az ily módon kialakult érdeklődés mind a magánéletében, mind az üzleti kapcsolataiban terhes volt.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékét 800.000 forintban határozta meg.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést és kérte annak részbeni megváltoztatását, a nem vagyoni kártérítés iránti igény elutasítását, és ennek megfelelően a felperes költségeiben való marasztalását.

Azt nem vitatta, hogy nem rendelkezett engedéllyel a fotó elkészítésére, azonban állítása szerint a felperest csak ismeretségi köre tudta beazonosítani. Márpedig a kártérítés szempontjából nem mindegy, hogy „széles körben tudtak-e meg valakiről általa terjesztetni nem kívánt információt, vagy csak olyanok, akik már egyébként is ismerik” a fotón szereplő személyt és a vele kapcsolatos körülményeket.

Megítélése szerint az írás kifejezetten pozitív hangvétellű volt, ami nem okozhatott hátrányt a felperes számára, és keresetében is csak vicces, de nem bántó SMS-eket jelölt meg hátránnyként. A tárgyaláson azonban már ettől eltérő hátrányokról is beszámolt, ami viszont nem tekinthető életszerűnek.

Megjegyezte, hogy a felperest a vicces SMS-ek a nagyon nem viselhették meg, mert azokon az elsőfokú tárgyaláson „jókat mosolygott”.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Az alperes állításával szemben előadta, hogy a cikk miatt méltatlan megjegyzéseket kapott, az üzleti életben való megítélése, megbecsülése veszélybe került, hiszen üzleti köreiből nem „szokás” a bulvársajtóban való szereplés. A közöltek alapján olyan emberek is tudomást szereztek a magánéletéről, akikkel nem áll baráti kapcsolatban.

Azt nem vitatta, hogy a képeken „kikockázva szerepelt”, azonban bárki, aki legalább egy alkalommal találkozott vele, ebből is azonosíthatta. Fotója ráadásul a magazin címlapján jelent meg, így „ezáltal azok is értesültek a cikk tartalmáról, illetve ... magánéletének a részleteiről, akik nem vásárolták meg a magazint”. A megjelentek után napokig SMS-eket, telefonhívásokat, megjegyzéseket kapott. Sérelmeit a tanúvallomások is megerősítették.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül, így nem vizsgálta a képmáshoz és a magánélet zavartanságához fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítása és az objektív jogkövetkezmények alkalmazása tekintetében hozott elsőfokú bírósági döntést.

A nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelem körében a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytálló jogi következtetést vont le, az így meghozott érdemi döntésével egyetértett a Fővárosi Ítéltábla, és teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a nem vagyoni kártérítés összegszerű megállapítása tekintetében is.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. §-án alapuló kártérítési felelősség fennállása esetén a kárért felelős személy a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés szerint köteles a kárt megtéríteni.

A törvényi rendelkezéseken túlmenően a nem vagyoni kártérítés körében az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatát és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatot kell irányadónak tekinteni.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény esetén elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben befolyásolja az adott személyről kialakult értékítéletet, a személy társadalmi megítélését.

A kártérítés mértékének megállapításánál az eset összes körülményeit, a jogsértés tárgyi súlyát és a bekövetkezett hátrányt kell figyelembe venni. Értékelni kell azt, hogy a nem vagyoni kártérítés személyes jellegű, és rendeltetése a nem vagyoni hátrányok enyhítése.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes jogsértése azért jelentős súlyú, mert a felperes képmásának közzétételére nem rendelkezett az érintett hozzájáruló nyilatkozatával, sőt tiltása ellenére hozta nyilvánosságra a személyéről készített fotót, amely alapján - az alperes által sem vitatottan - beazonosítható, felismerhető volt. Ezen túlmenően magánéletéről olyan információkat közölt, amelyre nézve szintén volt engedélye.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható volt, hogy a felperes nem kívánta a nyilvánosság elé tárni magánéletét, elzárkózott a nyilatkozattételtől, sőt kifejezetten tiltakozott az ellen, hogy magánéletéről képmása közlése mellett az alperesi sajtó tájékoztassa a bulvár média iránt érdeklődőket. Az alperes jogsértő

magatartásának eredményeként a felperes számos - részben humoros - megkeresést kapott. Az, hogy ez személy szerint miként érintette, arról személyesen nyilatkozott és a tanúk is megerősítették azt, hogy a felperest mindez kellemetlenül érintette.

A személyhez fűződő jogok - elnevezéséből is eredően - az érintett személy számára biztosítanak jogot arra, hogy szándéka, akarata, belátása szerint döntsön arról, hogy a nyilvánosságot tájékoztatni kívánja-e magánéletéről, kapcsolatairól, tevékenységéről, illetve, hogy hozzájárul-e a fényképfelvétele megjelentetéséhez. Amennyiben nem engedélyezi a sajtó számára a személyével kapcsolatos közzétételt - mint ahogy jelen esetben a felperes is eljár -, abban az esetben a közléssel megvalósult a jogsértés, ami köztudomású tényként is elfogadhatóan az érintett számára hátrányt jelent.

A felperes azonban személyes előadásával és a tanúk nyilatkozatával alá is támasztotta azt, hogy személyének megítélését - különösen az üzleti életben - negatívan befolyásolta a „...” című lap címlapján megjelentek, továbbá a cikkben közöltek, ezért a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is indokolt volt az elszenvedett hátrány kompenzálására a nem vagyoni kártérítés megítélése, amelynek összegszerűsége tekintetében is helytálló döntést hozott az elsőfokú bíróság. Az alperes a már figyelembe vett és értékelt körülményeken túl nem adott elő olyan okot, indokot, nem hivatkozott olyan értékelhető tényre, ami alapot adott volna az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés iránti igény elutasítására, vagy összegének a mérséklésére.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletben foglaltakra is.

Budapest, 2011. december 13.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő